

obiskovalcev, ampak tudi po kulturnoprosvetnem delu med ljudstvom, in da bo kot osrednja občinska knjižnica mogla prevzeti tudi naloge okrajne ljudske knjižnice.

Stanko Bunc

OSEBNA VEST

Dne 2. aprila 1959 je kolektiv mariborske Študijske knjižnice praznoval skromno, toda pristrčno slovesnost. Zbrali so se knjižničarji in predstavniki kulturnih in javnih delavcev, da izrečejo priznanje in hvalo dolgoletnemu ravnatelju Študijske knjižnice *Janku Glazerju* ob njegovem slovesu od aktivnega službovanja. Nestorja slovenskih knjižničarjev, roj. 1895 v Rušah pri Mariboru, je v njegovem imenu pozdravil podpredsednik Društva bibliotekarjev Slovenije Alfonz Gspan z besedami, ki so bile vzete iz src vseh njegovih stanovskih tovarišev:

Vemo, spoštovani tovariš ravnatelj in dragi prijatelj, da Te spravljamo v težavo, ker smo se ta dan zbrali okrog Tebe, ko se po 33 letih zgledega in požrtvovalnega dela poslavljaš od tukajšnje Študijske knjižnice, pa bi to slovo rajši doživljal v tišini in sam s seboj. Toda prišel je čas, da Ti moramo glasno in vpriču vseh povedati, kako zelo Te spoštujemo kot bibliotekarskega strokovnjaka, kot javnega delavca in in ne nazadnje kot človeka. Zmerom si nam bil zgled močate poštenosti, delavoljnosti, pa skromnosti, navdušenja za vse lepo in žlahtno in gorečnosti za resnico. Vemo tudi, da bi nas prav zaradi svoje resnicoljubnosti rad popravil, ker sem rekel, da si celih 33 let živel in delal za Študijsko knjižnico. Res je, da so bila ta leta za nekaj časa nasilno pretrgana, ko so Te sovražniki naše svobode in samostojnosti prav zaradi Tvoje goreče ljubezni do domovine in narodnoobrambene dejavnosti pregnali in Te odtrgali svoji ustanovi. Vemo pa tudi, da si

v tistih štirih letih izgnanstva še intenzivneje živel s svojo knjižnico, ko si dan na dan iz daljave drhtel za njeno usodo.

Sam predobro veš, koliko premišljevanja in drobnega dela si dal mariborski Študijski knjižnici, ko si — natanko zavedajoč se njenega poslanstva in nalog — kakor čebela iskal in zbiral vse mogoče knjižno in rokopisno gradivo, da bi jo čim bolj usposobil za splošen študij in poglobljeno znanstveno delo in posebej za proučevanje družbenega, kulturnega, političnega in ekonomskega življenja mariborskega področja, kako si to gradivo obdeloval, ga delal dostopnega in nanj opozarjal interesente, koliko nasvetov in pobud si dal njenim obiskovalcem, kako si znal organizirati interno delo in kako si bil svojim podrejenim ne samo vodnik in učitelj, marveč tudi očetovsko razumevajoč prijatelj. Pred 33 leti si se odločil, da se odtegneš izobraževanju in vzgoji gimnazijske mladine in se posvetiš knjižničarstvu, to je, da ob nenehnem samoizobraževanju nadaljuješ pedagoško delo na širši osnovi. Redko komu je dano, da bi — ko se umika v pokoj — tako razločno videl uspeh svojih strokovnih, organizacijskih in pedagoških sposobnosti, pa tudi marljivosti, kakor ga moreš pregledati v tem trenutku sam. Da je mariborska Študijska knjižnica najbolj razvita knjižnica te vrste v Sloveniji in težko če ne v vsej Jugoslaviji, je brez dvoma zasluga Tvoje dela, pa tudi ugleda. Kadar so se pokazale kake težave — in kje jih ni, ko se danes vse okrog nas tako hitro preobraža — je Tvoja beseda zalegla in prepričala. Vse to smo upoštevali, ko je XII. občini zbor Društva bibliotekarjev Slovenije na odborov predlog soglasno sklenil, da Te prvega, odkar društvo živi, izbere za častnega člana.

Naslednje področje, ki smo kot strokovna organizacija nanj mislili in ki si mu posvetil določen del svo-

jih sil, je Tvoje znanstveno raziskovanje. Tudi tu nisi delal kakor od življenja ločen kabinetni učenjak, marveč si — v svesti si posebnega pomena te pokrajine — leta in leta pomagal urejati Časopis za zgodovino in narodopisje. Če bi hoteli naštevati in označevati vse, kar vsebuje bibliografija Tvojih objav s področja literature in kulturne zgodovine, pa tudi bibliotekarstva in kritike, bi se morali ustavljati pri vsem tistem, kar si od leta 1914 dalje objavil v številnih naših časopisih, zbornikih, časnikih in drugod. Tu bi se glede časovne in prostorne razsežnosti pokazalo, da so Te mikali na eni strani vrhovi naše poezije Prešeren, Aškerc, Cankar in Župančič, da pa si na drugi strani z enako ljubeznijo proučeval vrsto manj vidnih osebnosti, o čemer govorijo zlasti Tvoji številni članki v Slovenskem biografskem leksikonu. S svojim raziskovanjem zgodovine mariborskih tiskarn, periodičnega tiska, šolstva ali ruških verskih iger si razgrnil pred nami vrsto pomembnih dejstev, ki bogatijo našo vednost o kulturnem življenju severnega obrobja Slovenije. Čeprav si se veliko ukvarjal z dogajanjem v Mariboru, Rušah, Ptujju in njih območju, imajo Tvoja dognanja širši kakor lokalno-

zgodovinski pomen, saj jih vedno obravnavaš v sklopu s slovensko celoto. Tudi tu si opravil veliko težaškega, pionirskega dela in to večinoma s pripomočki, ki si jih nakopičil prav v Študijski knjižnici. S tem si nam najnazorneje dokazal, kako mogoče in potrebno je resno znanstvenoraziskovalno delo prav v Mariboru.

Poslavljaš se, dragi naš tovariš, od svoje Študijske knjižnice in izročaj odgovornost zanjo na mlajša ramena. Sam si vzgojil naslednike z zgledom in naukom in zato si lahko miren, da bodo z istim čutom dolžnosti in z isto ljubeznijo in vnemo dograjevali kulturno stavbo, h kateri si s svojim življenjskim delom toliko prispeval. Ko Ti izročam kot prvemu častnemu članu Društva bibliotekarjev Slovenije to skromno znamenje našega občudovanja in priznanja, Ti v imenu odbora in vseh društvenih članov pristrčno čestitam in Ti želim, da bi še dolgo let v zdravju, miru in zadovoljstvu snoval in bogatil našo kulturo, da bi — kakor so Tvoji predniki pretapljali pohorski kamen v prosojen kristal — tudi Ti v vznožju svojega ljubljenege Pohorja pretapljal svoja dragocena spoznanja in izkušnje v živo, prelepo slovensko besedo.